

Documentaire
 Regie: Vincent Munier
 Frankrijk, 2025
 Frans gesproken,
 NL ondertiteld
 Duur: 1u33

BINNENKORT

DOWNTON ABBEY: THE GRAND FINALE
 di 24.03.26 - 15u

VIE PRIVÉE
 di 24.03.26 - 20u

LA GRAZIA
 di 31.03.26 - 20u

SKIFF
 di 7.04.26 - 20u

ZOOTROPOLIS (6+)
 di 14.04.26 - 15u

ZONDAG DE NEGENSTE
 di 14.04.26 - 20u

NO OTHER CHOICE
 di 21.04.26 - 20u

THE MASTERMIND
 di 5.05.26 - 20u

TEAM SPIRIT NEXT GEN
 wo 6.05.26 - 9u30 & 19u

DUST
 di 12.05.26 - 20u

MARTY SUPREME
 di 19.05.26 - 20u

I SWEAR
 di 26.05.26 - 20u

HAMNET
 di 2.06.26 - 20u

YELLOW LETTERS
 di 9.06.26 - 20u

WUTHERING HEIGHTS
 di 16.06.26 - 20u

GIOIA MIA
 di 23.06.26 - 20u

www.ccstrombeek.be/film
tickets@ccstrombeek.be

Niet eten en drinken

LE CHANT DES FÔRETS

Diep in de bossen van de Vogezen, waar lynxen, beren, herten, uilen en auerhoenen rondwalen, brengt Vincent Munier hulde aan de visuele pracht van de natuur en legt hij de poëtische klanken van het woud vast. Dankzij zijn vader Michel, een natuuronderzoeker, heeft hij er alles geleerd en is het nu tijd om deze kennis door te geven aan Simon, zijn zoon. Drie bliken, drie generaties, één en dezelfde fascinatie voor de ongetemde schoonheid van de natuur.

De Franse natuurfotograaf Vincent Munier is zonder enige twijfel één van de meest vermaarde en geliefde natuurfotografen ter wereld. Met zijn eerdere documentaire 'The Velvet Queen' viel hij niet alleen in de prijzen op verschillende filmfestivals, maar raakte hij wereldwijd film liefhebbers door zijn authenticiteit en intense liefde voor de natuur. "Ik fotografeer niet wat ik zie, ik fotografeer wat ik voel", een alleszeggende uitspraak van Vincent Munier.

Recensie 'Le chant des forêts' | Op wandel in de 'zingende' bossen van de Vogezes

Ruben Nollet, De Tijd, 3.02.2026

De Franse cineast Vincent Munier trekt al zijn hele leven de wereld rond om de natuur in al haar schoonheid te capteren. In zijn prachtige nieuwe film 'Le chant des forêts' focust hij op de bossen van zijn geboortestreek, de Vogezes. Met een belangrijke rol voor zijn vader en zoon.

In 2020 braken er niet veel zonnestraaltjes door de donkere wolk van de covidpandemie. Maar eentje was zeker dat de natuur de kans kreeg om te herademmen. In Venetië zwommen er plots weer vissen in de kanalen, op de stranden van Florida vielen veel meer schildpadden te tellen.

Zo ver hoefde je echter niet eens te reizen om het effect van de lockdown te merken. Ook hier leken we met z'n allen de natuur te herontdekken. We gingen wandelen op het platteland en in het bos, kwamen er tot rust en hadden weer oog voor de wonderen van de natuur die er te vinden zijn.

Die plaatselijke wonderen staan ook centraal in 'Le chant des forêts', de magische documentaire van de Franse natuurfotograaf en -cineast Vincent Munier. De man legt al meer dan 25 jaar de meest afgelegen plekken en mensenschuwe diersoorten vast met de camera, van bruine beren op het Oost-Russische schiereiland Kamtsjatka en witte wolven in Antarctica tot - in zijn bekendste film 'La panthère des neiges' - de schuchtere sneeuwluipaard van Tibet.

Munier doet niets liever dan zich in zijn eentje dagenlang stilhouden in een zelfgebouwde en strategisch opgestelde observatiehut, wachtend op het moment dat een bepaald dier zich zal laten zien.

In 'Le chant des forêts' geeft hij een autobiografische toets aan het verhaal. De film speelt zich af in de Vogezes, waar hij opgegroeid is en waar hij 15 jaar geleden een boerderij kocht en opknapte. Munier kreeg de liefde voor de natuur in het algemeen en voor het bos in het bijzonder mee van zijn vader Michel, een ecologist avant la lettre en zelf ook fotograaf.

De jonge Vincent trok geregeld mee de bossen in om de natuur te observeren, verschillende dagen soms. En een van zijn levendigste herinneringen is de keer dat hij vanuit een ondergesneeuwde schuilplaats onder een grote dennenboom een auerhoen te zien kreeg, toen al een zeldzame verschijning.

'Vandaag is het dier volledig verdwenen uit onze regio', vertelt Munier. 'De oorzaak is de klimaatverandering. Een auerhoen gedijt enkel in koude streken, en wij kennen geen echte winters meer. Er zijn wel pogingen om de diersoort terug te brengen door vogels uit het Hoge Noorden naar hier te brengen, maar dat mislukt telkens. Eén winter en ze zijn allemaal dood.'

In 'Le chant des forêts' richt Munier niet alleen de camera op zijn vader en de wilde bossen van zijn

geboortestreek, hij introduceert ook een derde generatie: zijn zoon Simon, op dat moment 13. De jongen is duidelijk gecharmeerd en luistert met ingehouden adem naar de anekdotes van zijn grootvader. 'De film is anderhalf jaar geleden gemaakt, en dat was het ideale moment', merkt

Munier op. 'Mijn vader zou vandaag fysiek niet meer in staat zijn om met de rugzak rond te trekken en in de bossen te overnachten. Simon had toen ook de ideale leeftijd, met genoeg kinderlijke verwondering in de ogen. Nu is hij een echte adolescent en trekt zijn gsm meer zijn aandacht.'

Je hoeft echter geen kind te zijn om onder de indruk te raken van 'Le chant des forêts'. Munier dompelt je moeiteloos onder in de mistige rust van de Vogezes, begeleid door een ingetogen montage en lyrische muziek van Warren Ellis, de kompaan van Nick Cave. Je hebt het gevoel dat je te gast bent in een wereld die jou niet toebehoort, maar waar je niettemin welkom bent.

Het zegt alles dat Munier in de eindgeneriek de verschillende dieren en planten uit de film chronologisch opsomt, met de namen van de menselijke personages daar netjes tussen. 'Het is een kleine knipoo', glimlacht hij. 'Ik heb niet de bedoeling een wijsvingertje op te steken. Maar als mijn film één boodschap heeft, dan is het wel dat we moeten ophouden met te denken dat wij de grote heersers over de natuur zijn. Het is hoog tijd dat we weer leren om in harmonie te leven, met onze medemens en met de andere soorten levende wezens. Het bos illustreert die filosofie perfect. Gezonde bossen zijn gevarieerde bossen, waar alle soorten bomen naast elkaar bestaan, van verschillende leeftijden en met genoeg open plekken. Ook dode bomen, want die zorgen voor molm en maken het bos op die manier veel resistenter tegen uitdroging, stormen en virussen. Zo'n bos zingt.'

Het brengt hem naadloos terug bij de pandemie en de ontuchtering die al snel volgde. Covid was nauwelijks bedwongen of de mens was de wijze les alweer vergeten. Binnen de kortste keren zaten we weer met z'n allen op de mallemlen. 'Het is krankzinnig hoe snel grote woorden als respect en bescheidenheid het weer moesten afleggen tegen groei en productiviteit', zucht Munier. 'Het luchtverkeer is vandaag ook drukker dan ooit. Tegenwoordig vliegen we naar Dubai om daar drie of vier dagen met een quad rond te snorren. Hallucinant vind ik dat. Covid heeft ons even bang gemaakt, maar de klap was duidelijk niet hard genoeg om door te dringen.'

Lees meer op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/le-chant-des-forets>

